

בש"פ 8453/16 - פלונית נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8453/16

כבוד השופט נ' הנדל
פלונית

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בירושלים בעמ"י 2806-11-16 שניתנה ביום 1.11.16
על ידי כבוד השופט ר' וינוגרד

עו"ד אריאל הרמן; עו"ד רפאת עליאן

בשם המבקשת:

החלטה

1. מונחת בפני בקשה לרשות ערר, על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (עמ"י 2806-11-16, כב' השופט ר' וינוגרד), לפיה נדחה ערר המבקשת על החלטת בית משפט השלום בירושלים (מ"י 312-11-16, כב' השופטת מ' אב-גנים ויינשטיין).

בית משפט השלום החליט ביום 1.11.2016 על הארכת מעצרה של המבקשת עד ליום 3.11.16, בשעה 12:00. הערר הוגש היום. סד הזמנים דורש מתן החלטה היום, ואתרכז בעיקר.

המבקשת נעצרה בחשד לתקיפת שניים מילדיה הקטינים - בני שמונה ועשר שנים. בתי משפט קמא הגיעו למסקנה כי

עמוד 1

קיימת התשתית הראייתית המספקת ועילת מעצר. בבקשה הושם דגש על שאלת קיומה של עילה ואי-בחינה של חלופה ראויה למעצר.

2. עיינתי בחומר ועולה כי אין מקום להיעתר לבקשה. הסנגור לא הצביע על טעות משפטית המחייבת התערבות בתוצאה. הדברים נכונים ביתר שאת כאשר עסקינן בבקשת רשות ערר, ולא ערר בזכות.

אשר לעילת המעצר, די בעילת המסוכנות הקבועה בסעיף 13(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. הדבר נכון במיוחד כאשר מדובר בחשד להפעלת אלימות כלפי קטינים בני משפחה (והשוו לסעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק האמור). מכאן שאין צורך לדון, במסגרת הליך זה, בעילת השיבוש המנויה בסעיף 13(א)(1) לחוק. אסתפק באמרה כי אם ניתן להרשיע נאשם בנסיבות מסוימות על סמך ראיות נסיבתיות - כך הדבר, מכוח קל וחומר, גם ביחס להוכחת קיומו של יסוד סביר לחשש שהשחרור יביא לשיבוש הליכי חקירה או משפט.

באשר להחלטת המעצר, על פני הדברים בית המשפט קמא איזן כנדרש את האינטרסים המנוגדים בכגון דא, כאשר נעתר לבקשה באופן חלקי. ברקע - עניין רגיש ועדין.

3. הבקשה נדחית.

ניתנה היום, א' בחשוון התשע"ז (2.11.2016).

ש ו פ ט